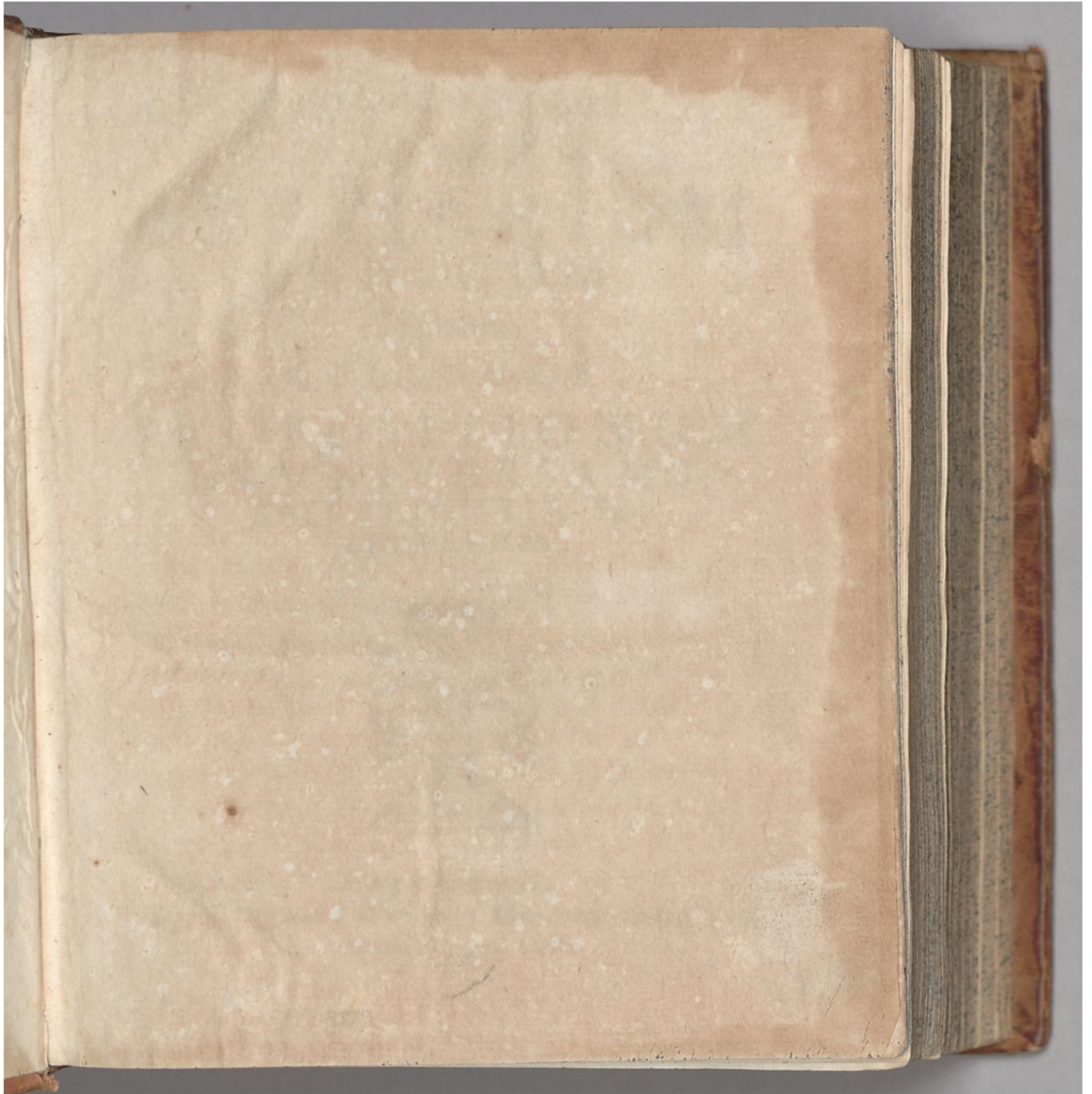

Leibn. Marg.
41

Varia ethica.

56

Q. D. B. V.
ETHICAM
THALETIS MILESII,

RECTORE MAGNIFICENTISSIMO,
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO,
DN. FRIDERICO WILHELMO,
MARCHIONE BRANDENBURGICO, ELECTORATVS
HEREDE, ET RELIQA

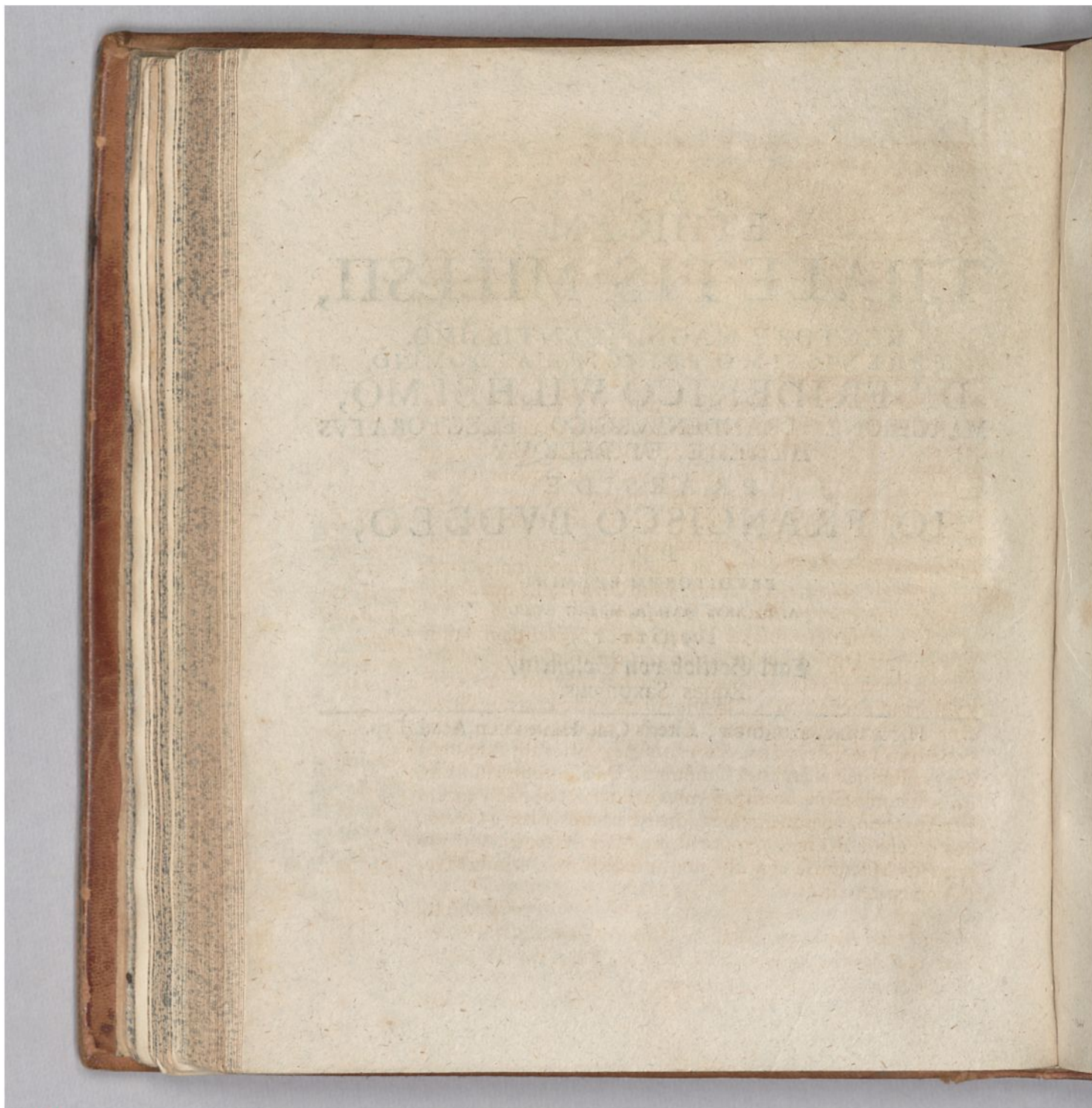
PRÆSIDE
IO. FRANCISCO BVDDEO,
P.P.

ERVDITORVM EXAMINI
A. D. XXV. MAII A. M. DC. XGIX.

SUBMITTIT
Carl Gottlob von Goldstein/
Eques Saxonicus.

HALÆ MAGDEBURGICÆ, Literis CHR. HENCKELII, Acad. Typ.

2. D. B. V.

§. I.

Nter Graecanicas Philosophorum
sectas & antiquitate, & celebritate, emi-
net Ionica. Auctor eius conditorque
fuit THALES MILESIUS, quem septem
sapientum sapientissimum vocat.
M. TULLIUS CICERO*. Floruit circa * *lib. II. de*
Olympiadem trigessimam quintam cir- *Legib. Cap.*
citer, ut nonnulli temporum rationes *XXVI.*
ineunt. ** IO. MARSHAMVS* anno primo Olympiadis quadrage- ** *vid. Pe-*
simae nonae eum mortuum esse, autumat. *trus Daniel*
§. II. Oriundus fuit ex Phoenicia. ** Sapientiam hausit *Huetius*
ab Aegyptiis, atque Chaldaeis: quorum eum fuisse discipulum, *Dem. Evan-*
nos conducet FLAVIUS IOSEPHVS. * Ipse hoc affirmat THALES in *gel. Prop.*
Epistola ad PHERECYDEM, ** in qua Asiam quoque atque Grae- *IV. Cap. II.*
ciam se peragrasse, testatur. Constat ergo CLEMENTI ALE- *§. V. p. m. 76.*
XANDRINO sua fides, THALETEM cum Aegyptiorum Prophetis * *in Can.*
congressum esse asserenti. * Confirmaturque sententia illorum, *Chron. Sec.*
qui, quicquid Graecorum Sapientes habuerunt bonae frugis, id *XVIII. p. m.*
per Aegyptios aliasque gentes, quas barbaras dixere Graeci, *636.*
eos accepisse ab Ebraeis, contendunt. ** Ceterum ex Aegypto ** *Diog. La-*
reuerfus Miletum se contulit, ibique sedem fixit, & inde Mile- *ert, in Tha-*
sii nomen retulit. * *lete p. 15.*

A 2

§. III. * *lib. I. con-*

** *ap. Diog. Laertium p. 26.* * *lib. I. Strom. p. 306.* ** *Her-*
mannus Witsius in Aegyptiacis lib. III. Cap. XII. Huetius in Dem.
ang. Prop. IV. Cap. II. seqq. aliiq.

** p. 16.

§. III. Moralem non minus doctrinam, quam physicam, aut astronomiam, ab Aegyptiis edoctum fuisse THALETEM mihi persuadeo. DIOGENES quidem LAERTIUS ab Aegyptiis praecepta Geometriae eum eruditum fuisse, ex PAMPHYLA refert. ** Quod facile in eam nos inducere sententiam posset, moralis doctrinae sacris eum non fuisse initiatum. Quam nec curasse valde

† vid. Euseb. THALETEM, ex eo forte colligi posset, quod naturalem philosophiam inchoasse apud Graecos, passim dicatur. † Accedit quod SOCRATEM, qui ex eadem schola Ionica prodiit, primum philosophiam de coelo ad terram deuocasse, hoc est, Ethicam introduxisse, communi consensu asserant veteres.

Laetantius §. IV. Ast vero, fruatur SOCRATES diligentius cultae moralis doctrinae gloria. A sapientissimis viris, qui ante illum vixerunt, eam non fuisse neglectam, res ipsa docet. Exemplo tamen potius, quam praeceptis, aut scriptis, suos erudiuerunt ad honestatem, †† quod efficacissimum est docendi genus. THALETEM sane moralis ciuileque doctrinae non fuisse rudem, effata eius sapientissima, ad mores componendos unice comparata, testantur. Diserte quoque id profitetur DIOGENES LAERTIUS: † μετὰ δὲ τὰ πολιτικά, τῆς Φυσικῆς ἐγένετο θεωρίας; post reipublicae negotia sese ad contemplandam rerum naturam contulit: & iterum: constat illum & reipublicae commodis optime consuluisse.

†† vid. Maximus Tyrius Diff. XV. §. V. Nec mihi dubium ullum, quin ab Aegyptiis hanc quoque doctrinae partem acceperit. PAMPHYLAE enim testimonium, cum ceteras disciplinas non excludat, nobis non aduersatur. Ipse contra THALES & a Prophetis, & ab Astronomis se eruditum, ait, in Epistola ad PHERECYDEM. Ab his ergo quae ad siderum cognitionem, ab illis quae ad diuinarum rerum notitiam moresque pertinent, sine dubio hausit. Parebit quoque ex ipsa quam proponemus, doctrina, multa cum Ebraeorum, Aegyptiorumque scitis eum habuisse communia. Quemadmodum vero Aegyptii, quae ab Ebraeis, aut maioribus suis acceperant, adpersis corruperunt erroribus; ita, si nec THALETIS doctrina, pure ubique fluat, mirandum non est.

§. VI. De homine ipso diligentius primo loco exquirere solent, qui de moribus praecipunt. Praeclara autem admodum hic est doctrina THALETIS. Sunt, inquit DIOGENES, qui illum

im-

*immortales animos primum dixisse asseuerent, ex quibus est Choeribus Poëta. Primus nimirum inter Graeciae Philosophos hoc docuit: quanquam si Pöetas Philosophis annumeres, hoc concedi nequeat. Ex Aegypto hanc sententiam eum domum secum retulisse, extra controuersiam positum puto. De Aegyptiis HERODOTVS: †† πρώτοι τὸν δὲ τὸν λόγον Αἰγυπτιοὶ εἰσι, εἰπόντες, ὡς ἀνθρώπου ψυχὴ ἀθανάτος ἐστὶ: Aegyptii primi fuerunt, qui dicerent, animam hominis esse immortalem. Recte quidem istud, quod Aegyptii docuerint, animam esse immortalem: ast hoc perperam, primos fuisse, qui hoc dicerent. Fuit haec doctrina Ebraeae genti propria, quam & Moses inculcavit, cum animum ad Dei imaginem factum nos docet, obseruante praeter alios EVSEBIO. † Quam autem hoc scire, eorum † Praeparat. Euan-
referat, qui virtuti rite operari cupiunt, cum per se pateat, de- gel. lib. XI.
monstrare superuacaneum foret. C. CXXII.*

§. VII. Morbis quoque vitiisque grauissimis mentem hominum laborare, non ignorauit THALES. † Asserit quippe μὴ τὴν ὄψιν καλλωπίζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἐπιτηδεύμασιν εἶναι καλόν. Non ornare faciem, sed bonarum artium studiis animum excolere, praeclarum esse. Ornandus nimirum purgandusque per bonas artes animus est, quae est verae solidaeque eruditionis indoles. Ergo per naturam coinquinatum eum vitiorum sordibus esse, necesse est. Sciueritne fontem huius mali THALES? nescio. Certe, quin Aegyptiis hac de re aliquid innotuerit, quam diuinae litterae apertissime explicant, nullus fere dubito.

§. VIII. Hi morbi animi, haec vitia latitant fere, nec agnosci ab aliis temere possunt, nisi aut factis, aut sermone se prodant. De factis MENANDER†: ἔδειξ ὁ νοεῖς οἶδεν, ὁ δὲ ποιεῖς † ap. Stobaeum Ser-
& oratione THALES: ἔτι τὰ πολλὰ γ' ἐπὶ φρονίμῳ ἀπειφύαντον mon. III.
δόξαν: non multa verba prudentis animi indicium sunt. Ebraeorum quoque genti, a qua omnis sapientia, idem cognitum exploratumque fuisse, quod animum oratio demonstret, constat. †† THALETI alii quoque Graecorum Romanorumque

A 3

Phi-

†† conf. Prouerb. XV, 2. XIII, 16. XII, 23. X, 11. 13. 14. Ecclesiast. XXVII, 7.

† vid. *Edo
Neubusius
in Theatro
Ingenior.
lib. I. p. 14.
†† ap. Sto-
bæum
Serm
XXXIV.*

* lib. IX.
*Praeparat.
Euangel.
Cap. X.*

** in *Oedip.
Aegypt. T. terim,
III. p. 135. &
151. add. sit
Laurentius
Pignorius
in Characte-
rib. Aegy-
ptiis Cap. I.*

Philosophi, suffragantur, ut in SOLONE demonstrabimus. Nunc id saltem obseruamus, duplici ratione, quod Milesius Sapiens dixit, intelligi posse. Namque primoper naturalem rerum, causarumque nexum, ita comparatum est, ut qui iudicio pol-
lent, non admodum sint diserti. † Prodigia contra verborum, sunt, qui iudicii & prudentiae defectu laborant. Est illis, ut THEOCRITVS CHIVS dicebat, †† in ore omnis suppellex, & uni- cum domicilium. Deinde & qui per sapientiae tum humanae, tum diuinae praecepta, vitam moresque emendarunt, lin-
guam cum primis coërcere didicerunt. Vnde & vitae aut e-
mendatae, aut nondum emendatae argumentum ex sermone
capitur. Namque sapientes viri cum circumspecte loquan-
tur, verbis parcunt, quorum rationem non habent, qui quid
loquantur, parum habent pensi, cum nec de sua, nec de alio-
rum salute, aut modo proficiendi in virtute, sint solliciti.

§. IX. Atque haec quidem eo collimare debent, ut ani-
mus vitiis liberatus, sanitati restituatur, veramque adipisca-
tur felicitatem. Et de hac quoque, eadem forte THALETI hae-
sit sententia, ac Aegyptiorum Ebraeorumque fuit. Illi qui-
dem, in oraculo Apollinis apud EVSEBIUM, * a se veram ad fe-
licitatem viam inuentam gloriantur. Quae autem ibi dici-
tur ἡ μακάριον ὁδὸς via felicium, vel ad felicitatem ducens, POR-
PHYRIO oraculum explicanti appellatur ἡ πρὸς θεὸν ὁδὸς: ut
adeo ipsum Deum pro summo bono, hominisque cum eo unio-
nem, pro summa eius felicitate, habuerint Aegyptii. Quae &
Ebraeae religionis atque disciplinae summa fuit. Non desunt
tamen, qui in hoc capite multum a veritate aberrasse Aegy-
ptios existimant, inuito quidem & reluctante ATHANASIO

** in *Oedip. KIRCHERO. THALETIS quae fuerit sententia, non constat. In-
Aegypt. T. terim, de ciuili felicitate, non de summa ista & absoluta, eum
III. p. 135. & locutum fuisse arbitror, cum dixit: eum felicem esse, qui corpore
151. add. sit sanus, fortuna locuples, animo non ignarus, nec imperitus.*

§. X. Sed de Deo quae docuit, ita comparata sunt, ut
ex Ebraeorum fontibus eum sua irrigasse arua inde concludat
in Characte- PETRVS DANIEL HVETIVS. * Interrogatus enim: τί τὸ θεῖον,
rib. Aegy- quid
ptiis Cap. I. * Dem. Evang. Prop. IV. cap. II. p. 77.

quid Deus? respondit: τὸ μήτε ἀρχὴν ἔχων μήτε τελευτὴν, quod initio & fine caret. ** Aeternitatem eius diuinarum litterarum ** vid. quom-
 monumentis toties assertam, innuit. Videtur autem huius que Cle-
 cumprimis admiratione fuisse perculsus, cum & alio effato, mens Ale-
 eandem professus sit. Antiquissimum inquit, eorum omnium xandrinus
 quae sunt, Deus; ingenitus enim. Pulcherrimum mundus, a Deo lib. V.
 enim factus est. Non sententiam tantum, sed verba fere Scri- Strom. p.
 pturae sacrae exprimit. Namque & apud DANIELEM * Deus an- 549.
 tiqus dierum vocatur, hoc est, aeternus, initiique pariter ac * Cap. VII.
 finis per naturae suae conditionem expers. Ex eo autem, quod v. 13.
 mundum a Deo factum autumat, patet, in mitiorem forte sen-
 sum accipiendum esse, quod itidem dixisse a nonnullis ** per- ** vid. Plu-
 hibetur, mentem mundi esse Deum, item, mundum esse Deum. tarchus de

§. XI. Non minus praeclarum & illud est, quod non facta Placit. Phi-
 modo, sed & cogitata hominum videre Deum dixit. Interro- los. lib. I.
 gatus: lateretne Deos homo male agens? ne cogitans quidem, in- Cap. VII. &
 quit. * Christianorum disciplinae id apprime conueniens esse, Eusebius
 quibus intelligit. Vtinam vero vita ipsa moribusque non mi- Praeparat.
 nus quam ore profiterentur, hanc animo suo sedere senten- Euangel.
 tiam, quam PRUDENTIVS, ** ita eloquitur: hic (Deus) testis hic lib. XIV.
 est arbiter: hic intuetur quicquid est: humana quod mens concipit: Cap. VI.
 hunc nemo fallit iudicem. Ceterum ad domandas cupiditates * conf. &
 plurimum valet, testem vindicemque malorum praesentissi- Valerius
 mum, cogitare Deum. Vnde in morum doctrina haec confi- Maximus
 deratio utramque facere paginam debebat, exemplum prae- lib. VII. Cap.
 unte AMBROSIO, * quae hodie fere negligitur in superque habe- II.
 tur. Adeo a recta ratione homines ad honestatem erudiendi ** Hymn. II.
 descuiimus! * lib. I. de of-

§. XII. Multum quoque ad virtutis studium refert, ficiis cap.
 quales animo nostro de bono & malo sedeant notiones. Stoico- XIV.
 rum hinc orta est sollicitudo: qui praeter virtutem quicquam
 bonum esse negabant diserte. ** Qua in re vtut λογομαχεῖν vi-
 deri possint: fuit tamen illis firmiter persuasum, ad pecuniam

v.g.
 ** v. Seneca Ep. LXXIV. p. m. 673. add. Lipsius in Manuduct. ad
 Philos. Stoic. lib. II. Dissert. XXII. & seqq.

v. g. contemnendam paratiorem eum fore, qui illam in bonis minime duxerit. Stoicis exemplum praeiuisse videtur THALES MILESIUS, cuius haec extat sententia: *nihil mortem a vita differre*. Addit DIOGENES: *tu vero, aiebat quispiam, quare non moreris? quia nihil, inquit, differt*. Quae id nos condocent, eum

* vid. Sene- Stoicorum more, * nec mortem pro malo, nec vitam pro bono
ca Ep. CIV. habuisse, errore excusando potius, quam vituperando.

p. 819. seqq. §. XIII. Sunt & alia dogmata THALETI cum Stoicis com-
it. Ep. munia. Huc fatum refero, cuius vim agnouisse omnino vi-

cxxiii. p. detur. Namque PLUTARCHO ** teste, necessitatem rebus ad-
885. seqq. & iacere putavit. DIOGENES, hoc eius dictum refert: *ισχυρότατον*
alibi. *ἀνάγκη. κατὰ γὰρ πάντων*. Fortissimum, necessitas: cuncta

** lib. I. de enim superat. Quo ipso humanae voluntatis eum imminuisse
Plac. Philos. libertatem, patet. Nec mirum, cum & Chaldaeorum fre-

Cap. XXV. quentauerit Icholas, qui etsi in fato definiendo a Stoicis dis-
† vid. Ger- sentiebant, * in eo tamen conueniebant utrique, fati legibus

bardus Io- resistere hominem non posse. Error iste, quem ex instituto
hannes Vos- profligauimus alibi, multorum afflavit animos. Proni quippe

sus de Ori- sunt homines admodum, ad ea sibi periuadenda, quae illorum
gine ac pro- cupiditatibus blandiuntur. Etiam si ergo conscii sibi met sint,

gressu Ido- fuorum criminum, ut tamen excusati peccasse videri queant,
lolatr. lib. ad ineluctabile aliquod fatum confugiunt, & ne quibuscum

II. Cap. conflictantur mala, poenae habere rationem fateri cogantur,

XLIX. p. m. eius durissimas leges, nescio maiorine impietate, an impru-
578. dentia, accusant.

§. XIV. Poenarum dum iniicimus mentionem, paulisper hic subsistendum est. Mea quidem opinione, simulatio, & hypocrisis, & quiduis potius quam virtus dicenda est, quae aut ex spe praemii, aut poenae metu proficiscitur. Nihilosecius utriusque consideratione languentem quandoque excitare animum, imbecillitatis quae circumstat omnes, ratio iubet. Sed improbos quoque hoc ignorare nefas est, ut hac ratione, si non ad meliorem vitam traducantur, coercescantur tamen, paulisper & mitius agere discant. Hinc & THALES improbis, quae a Numine illis immincant poenae, ostendit. Interrogatus

tus enim, *quid difficile vidisset?* Tyrannum, inquit, senem. †† Quod licet ex ciuiliū rerū indole ita eueniat, miscet tamen lēre- †† conf. *Ac-*
bus hominū diuina prouidentia, & perdendo improbos, ju- *gidius Me-*
stitiae ac seueritatis praebeet documentum. Eodem & illud *nagius ad*
THALETIS spectat: *eadem exspectanda a filiis, quae praestiteri-* *Diog. Lāert.*
mus parentibus: quo insimul filiorum erga parentes obsequium p. 21.
commendat.

§. XV. Ceterum non omnia delicta eodem modo puniri solent. Sunt enim grauiora alia, alia leuiora, illa grauius, haec leuius punienda. Idque in vtroque, diuino, & humano obtinet foro. THALES quoque hoc docuit. Percontanti enim, inquit DIOGENES, adultero, an iuraret, non commississe se adulterium: annon est, ait, periurium adulterio deterius? Errat autem ABRAHAMVS GRAVIVS † nec DIOGENIS affecutus est men- † in *Histor.*
tem, inter THALETIS dicta hoc quoque referens: *periurium Philos. lib. I.*
adulterio, non esse deterius. Certe periurii foeditatem ex ipsis *cap. VII.*
Ethnicis agnouerunt quamplurimi. †† Nec inepte THALES p. 48.
quod adulterio illud deterius dixit. Namque animum ad con- †† vid: *H.*
temnendum Numen obstinatissimum arguit, ne de incommo- *Grotius de*
dis dicam, in genus humanum vniuersum inde redundantibus. *I. B. & P.*
Qua ex re in delictorum comparatione, praecipuum desumen- *lib. II. Cap.*
dum est argumentum. *XIII. §. I.*

§. XVI. Ast frustra est omnis de virtutibus disputatio, nisi via mores voluntate inque emendandi, monstretur. Philosophorum scita eo redeunt: dandam homini operam esse, vt se ipsum rite noscat. Id vero nec THALES ignorauit: sed difficultatem quoque eius rei habuit perspectam. *Difficile*, inquit, *est, seipsum nosse: facile ab alio moneri: suauissimum frui, siue conse-*
qui, quod velis. Vtique difficile est, seipsum nosse. Obstant enim praeiudicatae, quae nobis insident opiniones, quae impediunt, quo minus aut sapientum scitis de naturae humanae conditione, eiusque prauitate, & summa miseria, assentiamur, aut si assentiamur ad nos quoq; haec pertinere, credam⁹. Hae vero ex philautia, eiusq; riuulis, ambitione, voluptatis cupiditate, auaritiaq; ortae, intellectui tantam offundunt caliginem, vt ho-

B

mo

mo ambitionis oestro percitus, nunquam se induci patiat, ut credat, se plus sibi, quam par erat, arrogare. *Facile contra, dare alteri consilium; eique gerere morem.* Alii enim, eiusmodi praedictis non praepediti, longe felicius nostra vitia, eorundemque perspiciunt fontem. Ut ergo viri docti, scripta sua & libros quos luci exponere constituerant, cum aliis communicant, eorumque iudicia exposcunt: ita consultum fuerit & salutare, viros sapientes, actionum & vitae suae habere iudices ac arbitros. *Ast suauissimum, frui.* Non sufficit nosse viam: ingredienda est, ut cupitis potiamur, virtutisque decus consequamur.

§. XVII. Descendamus nunc ad singula officiorum genera. Quibus Deum colimus, cuiusmodi iuxta disciplinam, THALETIS esse debeant, ex supra dictis facile colligitur. Non minus solliciti quoque, quid sibi ipsi homo debeat, eum docet. Inter *ἄσματα* siue, *ἀδόμνα* eius & hoc est: *ἐν τι μάτευσ σοφόν, ἐν τι κερδὸν αἰετῶν, λύσεις γὰρ ἀνδρῶν κωτίλων, γλώσσας ἀπρηκτολόγους* unum aliquid sapiens quaere, unum quidpiam praeclarum elige: obstrues enim os loquacium hominum, non paucorum. Animum scilicet bonis artibus excolere atque erudire

†† add. *Am- brosius de Offic lib. I. Cap. XXVIII.* iubet. †† Non sibi enim soli, sed aliis quoque natus est homo. Aliis ergo & inferuire debet, & commoda eorum prouehere. Quod ab eo frustra exiges, qui otio torpescens, aetatem silentio transigit, animam pro sale habens, ne putrescat. Vnde, laude dignum existimo Aegyptiorum institutum, quippe †† lib. I. Cap. LXXVII. sua profiteri apud magistratum tenebantur, ut constaret quo prouentu, & vitae genere, quisque sibi victum compararet. Quod si quis deprehendebatur aut ignavia torpescere, aut iniustum agitare quaeestum in eum animaduvertebatur seuerissime. Ast rursus, ne maiora quoque viribus suscipiamus, dispiciendum est. Quod illi plerumque faciunt, qui pluribus artibus colendis se pares esse, perperam credunt. Atque hos cumprius rectiora edocet THALES, ingeminando istud: *ἐν τι μάτευσ σοφόν, unum aliquid sapiens discere.*

§. XVIII.

§. XVIII. Eodem pertinet & illud: *noli ditari nequiter*: itemque: *facile adversam fortunam ferri, cum inimicos videmus dezerius affici*. Quod tamen non eo valere existimo, ac si hoc solatii genus, quod ex inimicorum malis capiunt homines, probauerit THALES: id enim rationi contrarium est e diametro: sed potius docere cum arbitror, quid plerumque fiat, non quid fieri debeat. Affectuum perturbationumque animi haec est ratio, ut multi aduersa facile ferant, cum res inimicorum non meliori loco, quam suas, esse vident: aut sapienti viro proboque: & ex Christianorum disciplina rite formato, gratiaque Numinis adjuto, florente quoque & triumphante inimico, subire calamitates nec durum, nec difficile admodum videtur. Sed hoc Ethnicorum captum viresque superat: quanquam multa illorum de aduersis fortiter ferendis, & inimicis quoque diligendis, * extent praecepta.

§. XIX. Officiorum autem, quae aliis exhibenda sunt, *ca de Benef. summam elegantissime complexus est THALES, iustissime & lib. I. Cap. I. optime nos vivere, inquit, si quae in aliis reprehendimus, ipsi de Vita bea-* non faciamus. A quo non procul abit, illud Seruatoris: ** *quic- ta Cap. XX. quid vultis, ut vobis faciant alii, idem vos etiam eis facite*. Quod & alibi. M. & Alexandrum Severum Imperatorem in ore habuisse constat. * *Aurelius* Alios tum maxime reprehendimus, cum ea nobis non exhi- *Antoninus* bent officia, quae eos nobis debere putamus. Nostrium ergo *lib. VII. §.* est facere quae in illis reprehendimus, illisque exhibere, quae *XXII. lib.* a nobis jure exigunt, & quae nos facere volunt, & iustitiae ita *VIII. §. VII.* accurate obseruabimus leges. Exigit vero illud naturalis o- ** *Matth.* mnium aequalitas, quae tanta est, ut nemo ne minimam qui- *VII. 12. Luc.* dem causam habeat aliis se praefereendi, & exigendi quae rur- *VI. 31.* sus illis exhibere, eodem iure non teneatur. ** Atque ita cum * *v. Ael.* erga omnes, tum maxime erga amicos nos geramus par est, *de Lamprid.* quibus itidem illud THALETIS monitum extat: *memores nos in vita eius* esse debere amicorum praesentium & absentium. Amicis clientes *Cap. LI.* addimus, de quibus ita THALES: *ne calumnia te excitet aduersus* ** *vid. Hob-* eos, quos in clientelam tuam recepisti. Sed de amicorum officiis, *besius de Ci-* *ve Cap. I. §.* alibi plura.

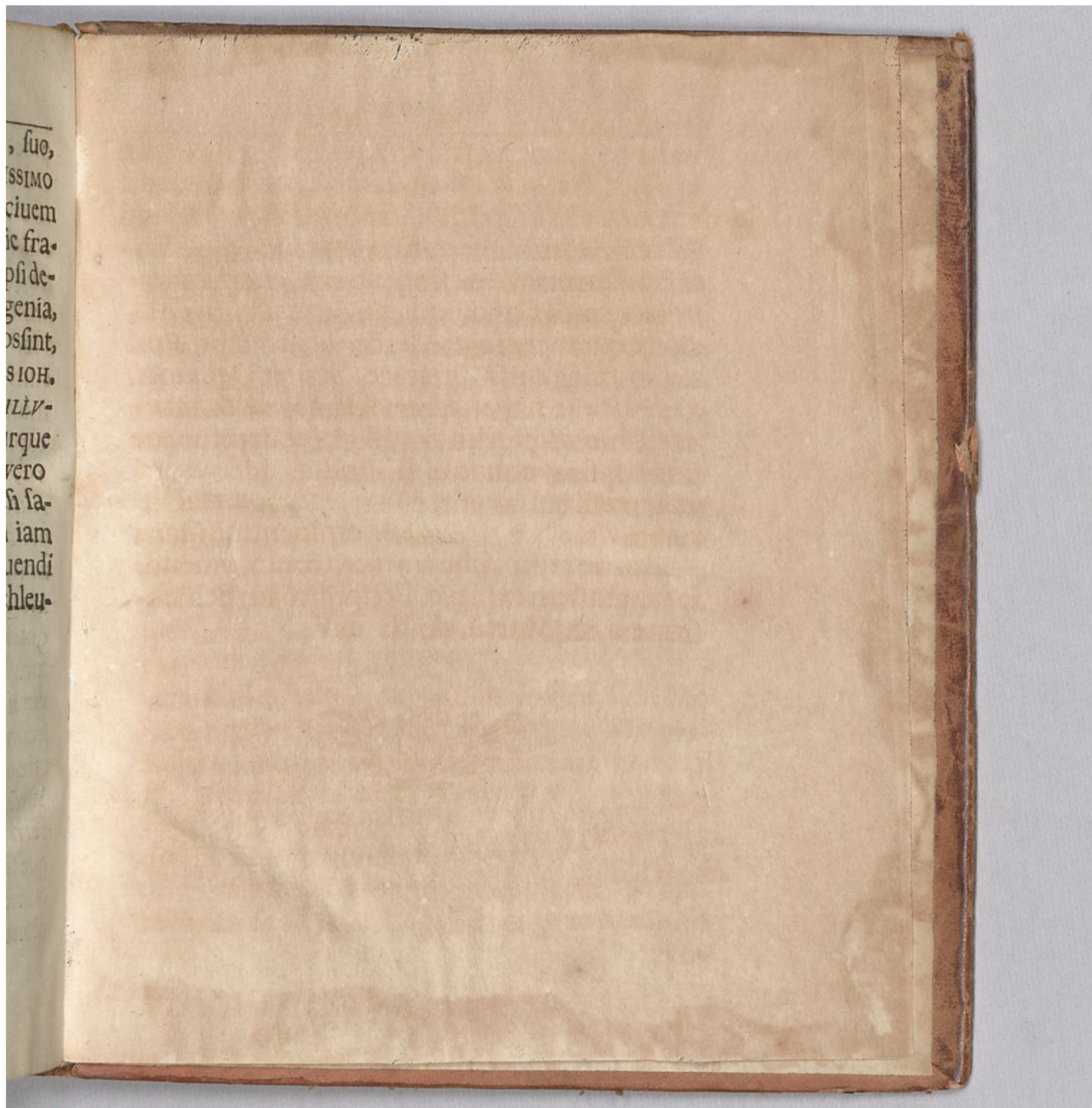
de I. N. & G. lib. III. Cap. II. §. II.

B 2

§. XX, III. *sed add.*
Puffendorff.

§. XX. Atque haec quidem, quae haecenus edisserui-
mus, Aegyptiorum quoque disciplinae, ex qua profecit THA-
LES, perquam sunt conuenientia. Quod ne frustra dixisse vi-
deamur, summam doctrinae moralis, ex Aegyptiorum placitis
† *de Abstin.* exhibeamus. Hanc autem refert PORPHYRIUS, † cum defun-
† *lib. IV. §. X.* ctos oratione funebri ita laudatos fuisse apud eos scribit, ut eo-
rum nomine orator haec eloqueretur: Domine Sol Diique omnes,
qui vitam hominibus largimini, me accipite & Diis ἀδελφοῖς σὺννοον
tradite. Ego enim Deos, quos mihi parentes commonstrarunt, pie
colui, quamdiu in hoc seculo vixi. Et illos qui corpus meum genue-
runt, semper honoravi. Neque aliorum hominum occidi quenquam.
Neque eos deposito fraudavi. Nec aliud quicquam inexpressibile ma-
lum admisi. Si vero dum viuerem peccaui vel edendo, vel bibendo
aliquid quod fas non erat, non per me peccaui, sed per ista (ostendens
arcam in qua erat venter.)

§. XXI. Tandem & prudentiam instruit THALES, & nostris rite
nos consulere commodis iubet. Extat effatum eius, quod prae
ceteris omnibus proprium atque peculiare illi fuisse dicitur:
ἐγγύα παῖςσι δ' ἄτη: sponde, noxia est praesto tibi. Addit AVSO-
NIVS: * per mille possum currere exempla, ut probem praedes, vades-
* *in Sapient.* que poenitudinis reos. Regum quoque sapientissimus, ne teme-
p. 115. re sponsonem subeamus, nos admonet, eiusque pericula edifi-
** *Prouerb.* ferit. † Obstringitur namque sponfor ex consensu atque pro-
VI. 1. 2. misso, cuius non potest non maxima esse vis obligandi. Hinc
† *seqq. it. XI.* soluere nomina eius, pro quo quis spondit, tenetur. Ast ca-
15. pitale affici supplicio ob sponsonem nemo potest, quod recte
† *lib. II. de* ostendit HUGO GROTIUS. † Namque ut nemini fas est vitam pro-
I. B. & P. iicere, sibi que consciscere mortem, ita nec consensu suo ius in
Cap. XXI. vitam suam transferre in alium potest. Ceteroquin ratio di-
§. XI. ctitat, ut mitius habeatur sponfor, quam debitor principalis,
† *in Epist.* nec ille prius appelletur, quam si hic soluere aut non possit, aut
† *ad Atticum* appellare, habeat quondam δυσωπία. Ast hoc tamen sufficit ad
lib. XVI. maxima sponforibus creanda incommoda, cum haud raro
Ep. XV. eueniat, ut debitor principalis soluendi onus declinet. Recte
† *lib. III.* ergo se habet THALETIS monitum, consentitque QUINTILIA-
Cap. XIII. NVS pater, qui miserabile sponforis periculum dicit, obser-
I. §. V. vante eodem HVGONE GROTIO. †

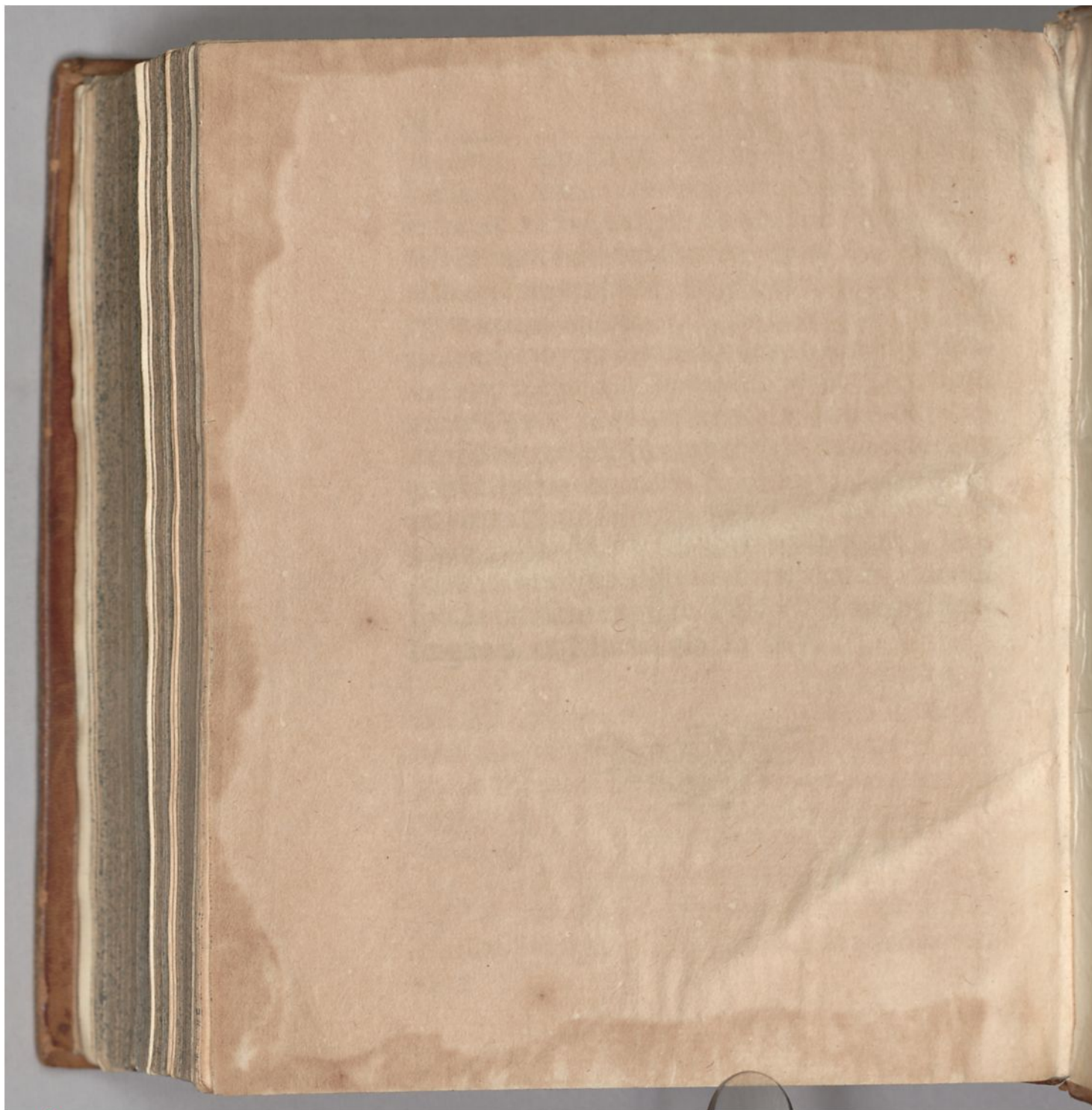
, suo,
SSIMO
ciuem
ie fra-
plide-
genia,
osint,
sioh.
LLV-
rque
vero
si sa-
iam
uendi
hley.

GOTTFRIED WILHELM LEIBNIZ BIBLIOTHEK
NIEDERSÄCHSISCHE LANDESBIBLIOTHEK

Signatur: ZEN Lebn. Marg. 41, Lebn. Marg. 41, Stück 56, [17] - -

GOTTFRIED WILHELM LEIBNIZ BIBLIOTHEK
NIEDERSÄCHSISCHE LANDESBIBLIOTHEK

Signatur: ZEN Lebn. Marg. 41 Lebn. Marg. 41, Stück 50, [18] - -

6832

35
GWL B Hannover
036 855 901

IV 5 A
40
685

